

Pünkösdi előkészületek

Időpont: 1952. május 25. Húsvét utáni 6. vasárnap

Alapige: 1Péter 4,7-11

A vége pedig mindennek közel van. Annak okáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok,

Mindenekelőtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez.

Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül.

Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.

Ha valaki szól, mintegy Isten igéit szólja; ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad, hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké! Ámen.

Egy hét múlva pünkösöd. Mindenfelé nagyban folynak már az előkészületek az ünnepre. Az egyház is elő szeretne készíteni téged a mai vasárnapon pünkösöd ünnepére. Szeretnél pünkösödöt? De nemcsak amolyan minden évben visszatérő naptárit, amelyben már sokszor volt részed, de ami a naptárral együtt el is tűnt nyomtalanul az életedből, hanem valami olyat, mint amilyen volt az első pünkösöd, diadalmasat, lelkeset, újat kezdőt, felejthetlent? Figyelj az Igére, az megmondja neked, milyen pünkösdi előkészületre van szükség, hogy ilyen pünkösödünk legyen!

1. „*A vége pedig mindennek közel van*”, ezzel kezdődik a mai Ige. Gondolj tehát a végre, készülj ítéletre! Furcsán hangzik ez az előkészületi felhívás, hiszen az ember szemében pünkösöd nem a lehangoló vég gyászünnepe, hanem az új élet diadala. A kijelentés szerint azonban a Szentlélek az ítélet lelke. Így jövendölte meg előre már Jézus Krisztus is: A Szentlélek „*mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében*” (Jn 16,8). Így történt az első pünkösödkor is. Ezért keseredett meg szívében az első pünkösdi gyülekezet (ApCsel 2,37). A Szentlélek azzal kezdi munkáját, hogy összetöri az embert.

Péter azonban úgy látja, hogy pünkösöd nemcsak általában az ítélettel van összefüggésben, hanem a végítélettel is. Itt volt a Megváltó, felment a mennybe, megígérte, hogy vissza fog jönni, meggyőződése szerint tehát a világ benne van életideje utolsó felében. Ennek bizonyossága a Szentlélek kitöltése is. Jóel próféta, kinek könyvéből vette nagy pünkösdi prédikációjának alapigéjét, szintén úgy látta, hogy az Úr nagy napja elközelgésének egyik előjele a Szentlélek kiáradása (Jóel 2,28-32).

A Szentlélek ma is az ítélet lelke. Így akar hozzád is jönni. Készülj így a fogadására bűneidre emlékezve, mert különben meglepetés lesz számodra, ha így jön, nem fogod elfogadni Szentléleknek s bezárod előtte szíved ajtaját!

2. „*Legyetek mértékletesek és józanok*”, így folytatja tovább az Ige. Megint egy furcsa előkészületi felhívás. A történelem ugyanis azt mutatja, hogy a Szentlélek – legalább is megnyilatkozási formáiban – nem mértékletes és józan. Az első pünkösödkor is az apostolok egyáltalán nem tették azt a benyomást, mintha nagyon kiegyensúlyozott, mértékletes és józan nyárspolgárok lennének. Részegnek tekintette őket hallgatóságuk egy része. Pál sem járt máskülönban Festus előtt. Mikor azt mondotta reá: „*Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged örültségbe visz*”, ezzel azt állapította meg róla, hogy okos ember, de túlzó s épp ezért nem lesz jó vége (ApCsel 26,24).

Bizonyos, hogy a Szentlélek emberei szenvedélyes emberek. A Szentlélek a szenvedélyük. Ez azonban csak úgy történhetett meg, hogy előbb minden más szenvedélyüket meg kellett tagadni. Két szenvedély egyszerre nem fér meg egy emberi szívben. Az egyik legyőzi a másikat. Aki tehát szeretne a Szentlélek szenvedélyével megtöltekezni, annak helyet kell csinálni a Szentlélek számára a szívében. Meg kell tagadnia testi kívánságait, „*amelyek a lélek ellen vitézkednek*” (1Péter 2,11) és fel kell mondania eddigi szenvedélyének (Máté 6,24). Ez az a mértékletesség és józanság, ez az a testi fegyelem, mely a pünkösdi előkészület második parancsa.

3. „*Imádkozhassatok*”, így folytatja tovább az Ige. A pünkösdi előkészületnek lényeges kelléke tehát az imádkozás. Mégpedig nemcsak egy imádság. Az eredeti szöveg többes számban imádkozásokról beszél. A Szentlélekért tehát kitartóan imádkozni kell. Jézus Krisztus is így mondta már s erre biztatott, mikor Lk 11,13-ban így szólt: „... *ád a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik.*” Az imádkozásokban és könyörgésekben voltak foglalatosak az apostolok is a mennybemenetel és pünkösöd közötti tíz napban (ApCsel 1,14). A Szentlelket szívesen adja az Atya, de senkire sem erőszakolja. Kérni kell! Az az ígéletünk, hogy aki kér, az kap.

Lehet, hogy te minderre azt az ellenvetést teszed, hogy hiszen mennyiszor kérted már a Szentlelket s mégsem kaptad meg. Biztos vagy abban, hogy nem kaptad meg? Én kétlem. Valószínű, hogy veled is az történt, mint sok mással. Isten teljesítette az imádságot, elküldte a Szentlelket, de az imádkozónak nem kellett a Szentlélek. Legalább is nem kellett úgy, amint bemutatkozott. Az imádkozónak volt valami romantikus elképzelése a Szentlélekről s az a Szentlélek, akit imádságára feleletül kapott, nem felelt meg ennek az elképzelésnek. Ő várta a lelkesedést, a mindent elsöprő erőt, az önkiteljesedést lelkét s helyette megjelent szíve ajtaja előtt a lehangolódás, az összetörtetés. Ez nem a Szentlélek, mondotta a jövevénynek s elkergette maga elől.

Könyörögjünk Istenhez a sokszor kért, sokszor megadott és sokszor elkergetett Szentlélek megbántásával, megsomorításával elkövetett bűnünk bocsánatáért s ne kössük ki többé, hogy milyen Szentlélek kell nekünk, mert akkor semmilyen Szentlelket sem kapunk.

4. Most egy hosszabb szakasz következik az Igében. „*Mindenekelőtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez. Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárgodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai. Ha valaki szól, mintegy Isten ígéit szólja; ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad...*” /8-11. vers/. A szakasz hosszúsága is a fontosságát jelzi, de nem kevésbé az a szó is, mellyel az egészet bevezeti: „*Mindenekelőtt*”. A szakasz a közösségről beszél. Aki tehát Szentlelket szeretne, annak keresnie kell a közösséget, természetesen Isten gyermekeinek közösségét, mert Isten a Szentlelket csak közösségben ajándékozza. Ezért voltak az apostolok is együtt s nem szóródtak széjjel a tíz nap alatt (ApCsel 1,13-14) és mikor a pünkösöd napja eljött, akkor is együtt valának (ApCsel 2,1). De hogyan voltak együtt? Egy szívvel, lélekkel (ApCsel 1,14) és egy akarattal (ApCsel 2,1). Ilyen egységben, szeretetközösségben nem könnyű élni. Pedig az Ige is ezt köti a lelkünkre. Olyan közösségre, melyben csak látszat, vagy külső modor, avagy csupán kötelesség a szeretet, nem árad ki a Szentlélek. Csak ott várható, ahol a szívek hajlandók az egymás iránti szeretetre.

Így szeretni nem lehet bűnbocsánat nélkül. Bűneink ugyanis napról napra hideg zuhannyal öntik le a szeretni akaró szívet és hűtik le szeretetét. Ez az ismétlődés teszi nehezzé a bűnbocsánatot. Egyszer-kétszer még csak megbocsát az ember, de a hetedszeri megbocsátás már Péternek is nehezen ment s ezért kérdezte meg Jézustól, hogy még hetedszer is kívánja-e a megbocsátást (Máté 18,21). Az Ige is azt kívánja, hogy sok vétket tudjunk elfedezni /8. vers/. Luther e helyen azt írja, hogy a szeretetnek egy sereg vétket is el kell tudni fedezni.

A 9. versben az apostol arra mutat rá, hogy az igazi közösségben kitartó a szeretet. Az első keresztyéneknek sokszor kellett ebben gyakorolni magukat. Az üldözések idején sokszor kellett házukba befogadni menekülő testvéreket. Ezek néha ott is heteltek, míg valami más út nem adódott nekik. Ezek az esetek mutatták meg, hogy mennyi bennük a szeretet: merik-e szeretni azokat, akiket esetleg veszedelmes szeretni, mert ők maguk is gyanúba keveredhetnek s nem válik-e egyszer teherré számukra a szeretet.

A 10-11. versekben az apostol arra mutat rá, hogy az igazi közösségben mindig szolgál a szeretet. Senki sem tartja a maga zsákmányának azt, ami az övé, akár lelki, akár anyagi kincsekről van szó. Csak sáfárnak tartja magát, akinek haszonra adatott, amije van s azzal szolgálnia kell a közösségnek. Közkincsnek tekinti tehát a magántulajdonát.

Ez a közösség előfeltétele, de következménye is a Szentlélek kiáradásának.

5. A szakaszt ezzel fejezi be az apostol: Isten „*mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké! Ámen.*” /11. vers/ Az igeszakasznak ezzel vége van ugyan, de nincs vége a levélnek. Ez a dicsőségmondás tehát nem csak afféle szép befejezés akar lenni. Az apostol szíve tele van Isten dicsőítésével s azzal a sóvárgással, hogy legyen Neki mindenben s mindenkor dicsősége. Ez tör ki eleven erővel belőle ezekben a szavakban.

Aki Szentlelket akar, annak Isten dicsőségét kell akarnia. Aki csak azért vágyódik Szentlélek után, hogy nagyobb, erősebb, ellenállhatatlanabb, csodálatosabb legyen, az úgy jár, mint Simon, akinek annyira imponált a Szentlélek, hogy pénzen akarta megvásárolni Pétertől (ApCsel 8,18-24). Átkot kapott Szentlélek helyett.

Pünkösdi előkészületekre tanított minket a mai Ige. Amiről szó volt, az mind előfeltétele a pünkösdeknek, a Lélek ajándékának. De csak előfeltétele és nem ára, amivel megvásárolható. Ha mindent megteszünk is, a Szentlélek akkor sem kényszeríthető hozzánk. Akkor is ajándék marad, akit kegyelemből kap az előkészült ember. De kapja, hiszen ad a mi mennyei Atyánk szívesen Szent Leleket azoknak, akik ezt kérik. Kérjük hát: Jövel Szent Lélek Úr Isten! Csak azután várjuk és elfogadjuk is!

Ámen.